

ἐξ ἐπιστολῆς δὲ τοῦ 1715 ὁ τύπ. *γενιτζαραγασῆ* ὁ, *É. Le-grand*, *Biblioth. gr. vulg.*, 4, 149 «ὁ γενιτζαραγασῆ χωρὶς φερμάνι δὲν ἐβγαίνει νὰ στείλῃ γενιτζάρην ἔξω».

Ἄρχηγος γενιτσάρων ἐνθ' ἄν.: *Καὶ δὲ μοῦ λὲς ποῦθ' ἔναι ἡ πατρίδα σου, π' ἔτσι μιλεῖς 'ς ἓνα γενιτσάραγα; Κρήτ. ||* Ἄσμ.

Πέντε πασάδες τὴν κρατοῦν καὶ δέκα γενιτσάροι καὶ αὐτὸς τ' ὁ γιανιτσάραγας κρατᾷ τὴν ἀπ' τὸ χέρι Ἰ. Δραγούμ., ἐνθ' ἄν.

Δύνει τσι καὶ ἀρματώνει τσι τσι γενιτσαγαῖδες 'ς τὴ στράτ' ἀπὸν πορίζανε ρωτοῦν γιὰ τσι φονιάδες (πορίζανε=ἐξήρχοντο) Κρήτ.

γενιτσαράκι τό, Βιθυν. (Κατιρλ.) *γεν-νιτσαράκι* Ρόδ. *γεγιτσεράκι* Καππ. (Συνασσ.) *γιαν-νιτσαράκι* Κῶς (Πυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

Ἄσμ. Ἐνα μικρὸ Τουρκόπουλο, ἓνα γενιτσαράκι Κατιρλ.

Ἐνα γεν-νιτσαράκι, μιᾶς μάγισσας παιδί *γεν-νήσκια* ροῦχα βάλ-λ'ει καὶ γγαστρῶν-νεται Ρόδ.

Φάνη καὶ εἷς γεγίτσαρος, μικρὸ γεγιτσεράκι Συνασσ.

γενιτσαραιὸς ὁ, ἀμάρτ. *γεγιτσαραιὸς* Καππ. (Συνασσ.) Ἐκ τοῦ πληθ. *γενιτσαραιοὶ* τοῦ οὗς. *γενίτσαρος*. *Γενίτσαρος*, δ ἰδ.: Ἄσμ.

Κ' ἓνας ἀπ' τοὺς γεγίτσαρους, μικρὸς γεγιτσαραιὸς ἀμέτρητα τὰ ἔβγαλε καὶ ἀψήφητα τὰ δίνει.

γενιτσαράκος ὁ, ἀμάρτ. *γινιτσαράκος* Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκος

Ἄσμ. Ἄσμ. Ἡρθ' ἓνας γινιτσαράκος δώδικο χρονονοῦ 'ς τοῦ μάρμαρου πατάει καὶ ἔβγαζι νιρό.

γενιτσαράς ὁ, ἀμάρτ. *γεν-νιτσαράς* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ας. *Γενίτσαρος*, δ ἰδ.: Ἄσμ.

Κάθε καμάρα κρύβγουνται ἐν-νιὰ γεν-νιτσαράδες.

γενιτσαριά ἡ, Ἡπ. Ἰος Κρήτ. *γεν-νιτσαριά* Κάρπ. Νί-συρ. *γενιτσαρία* Ἐπετ. Παρνασσ. 12 (1916), 103 *γιανιτσαριά* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) Πλήθος γενιτσάρων, οἱ γενίτσαροι ἐνθ' ἄν.: *Μακαρία τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτη, ποὺ ξέβγαλε τὴ γιανιτσαριά Κρήτ. ||* Ἄσμ.

Νὰ μὴ μᾶς πάρουν ἡ Τουρκιά, | μᾶς γράφουν 'ς τὴ γενιτσαριά Ἡπ.

Κάνει σταφύλι ροζατσὶ καὶ τὸ κρασί του μέλι τὸ πίνει ἡ γενιτσαριά τσαὶ πά' νὰ πολεμήσῃ

Ἰος. 2) Ἡ περίοδος καθ' ἣν ἐκορυφώθη ἡ δράσις τῶν γενιτσάρων, ἰδίως μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1770 Κρήτ. Συνών. *γενιτσαρισμὸς* 1, *ξεκουκουλοσύνη*.

γενιτσάρικος ἐπίθ. Ἡπ. (Λειά) *γεῖν'τσάρ'κος* Θράκ. (Γέν.) *γιαῖν'τσάρ'κος* Θράκ. (Σκεπαστ. Σκοπ.) *γιαῖν'τσάρ'κους* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

Ἄσμ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν γενίτσαρον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ράφταινα ἡμ'να κ' ἔρραφτα | ροῦχα γεῖν'τσάρ'κα Γέν.

Οἱ ραφτάδες ἔρραφταν | σκούφιες γενιτσάρικες Λειά.

γενιτσαρισμὸς ὁ, Λεξ. Δημητρ. *γιανιτσαρισμὸς* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. **γενιτσαρίζω*

1) *Γενιτσαριά* 2 Κρήτ.: *Κατέχεις το πὼς ἦτον ἀκόμης γιανιτσαρισμὸς εἰς τὴ Γρήτη, ὅθεν ἐγεννήθηκα.* 2) Αὐθαίρεσία, πρᾶξις σκληρὰ ἢ συμπεριφορὰ αὐθάδης καὶ παράνομος, ἀρμόζουσα εἰς γενιτσάρους Λεξ. Δημητρ.: *Ἀς λείπουν οἱ γενιτσαρισμοί. Συνών. γενιτσαρλίκι.*

γενιτσαρλίκι τό, Σίφν.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yenicerlik*.

Γενιτσαρισμὸς 2, δ ἰδ.

γενιτσαρόπουλο τό, ἀμάρτ. *γιανιτσαρόπουλο* Π. Ἀραβαντ., Συλλ. δημ. ἄσμ., 252 *γιαῖν'τσαρόπ'λου* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -πουλο, περὶ ἧς ἰδ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,636 κέξ.

Ἄσμ. Ὁ μικρὸς γενίτσαρος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σ τὴν πόρτα τοῦ Σαλονικιοῦ | κάθεται ἓνας γιανίτσαρος ἓνα γιανιτσαρόπουλο

Π. Ἀραβαντ., ἐνθ' ἄν.

γενίτσαρος ὁ, κοιν. *γενίτσαρος* Πόντ. (Ἄμισ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) *γεν-νίτσαρος* Μεγίστ. *γινίτσαρους* κοιν. βορ. ἰδιωμ. *γιανίτσαρος* Θάσ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Σκῦρ. Χίος — Γ. Ψυχάρ., Ταξίδι³, 115 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 512. Πρω. *γιαν-νίτσαρος* Ρόδ. Τῆλ. *γιανίτσαρους* Μακεδ. (Καταφύγ.) *γιανίτσαρης* Κεφαλλ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) Σκῦρ. *γεγίτσαρος* Καππ. (Συνασσ.) *γεγιτσερης* Καππ. (Συνασσ.) *ντζανίτσαρης* Λεξ. Μπριγκ. *γενίτσαρε* Τσακων. (Χαβουτσ.) *ἐνίτσαρος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἐνιτσαρης* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yeniceri* = νεοσύλλεκτος στρατιώτης. Ὁ τύπ. *γιανίτσαρος* καὶ ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ 1713, ἰδ. *É. Le-grand*, *Biblioth. gr. vulg.*, 4, 89 «τῶν πεζῶν στρατιωτῶν, οὗς γιανιτσάρους καλοῦσι». Αὐτόθ. 4, 149 καὶ ὁ τύπ. *γενίτσαρης*, «νὰ στείλῃ γενίτσαρην ἔξω».

1) Ὁ νεοσύλλεκτος, κυρίως ἄγριος, Τοῦρκος στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς στρατιωτικὸν σῶμα ἀποτελούμενον ἐκ χριστιανῶν ἐξισλαμισθέντων διὰ τῆς βίας εἰς μικρὰν ἡλικίαν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.): *Ἡρθε γ' ἐχύθηκε μέσα σὰ 'ενίτσαρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)* Ἡ βασιλοπούλα ἔρριξε τὰ κλειδιά 'ς τὸ γιανίτσαρο κ' ἔμπηκε 'ς τὸ κάστρο. Πελοπν. (Βούρβουρ.) *Ἦταν ἄγριος σὰ γιανίτσαρος καὶ μαῦρος σὰ δαυλὶ Χ.Χρηστοβασ., Διαγών., 19. || Φρ. "Οξου μὴ δέρῃ οὐ θάνατους καὶ μέσα οἱ γιανιτσάρ' (ἐπὶ τοῦ εὐρισκομένου εἰς δυσχερῆ θέσιν) Μακεδ. (Καταφύγ.) Τὸν ποντ'κό γιανίτσαρο τὸν κάνουνε (ἐπὶ τῶν μεγαλοποιούντων τὰ μικρὰ καὶ ἄσημα) Θράκ. (Σηλυβρ.) Τὸν ποντικὸ σοῦ τὸν κάνει γιανίτσαρο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Γ.Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ., ἐνθ. ἄν. || Αἰνιγμ. Χίλιοι μύριοι γιανιτσάροι 'ς ἓνα πάπλωμα κοιμοῦνται (τὸ ρόδι) Πελοπν. (Βούρβουρ.) || Ἄσμ.*

